

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΦΙΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκος εἶναι μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ, ὡς τὸ στερέωμα, μεταβάλλεται νύκτα τε καὶ ἡμέραν. (ΒΥΡΩΝ.)

— ο —

Α.

Περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης δεκαετηρίδος ἐν τινι μικρῷ καὶ καλλικτιστῷ πύργῳ των περιχώρων τῶν Παρισίων, οὕτινος ἡ περίξ θεὰ ἦτο ποιητικότης καὶ θελκτικὴ, παρίστατο ἡ ἀκόλουθος σκηνή.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μίαν τῶν ὥραιότερων τοῦ αἰγούστου, ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν τοῦ καὶ ἐπλεονεῖς ἐς ὠκεανὸν φλογῶν. Ἡ νύξ ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀναπετανύῃ τὰς πτέρυγας τῆς, ὅτε ἡ Κόμησσα Κ. Κλαρίσσα Ρ... ἥτις ἦτον ἰδιοκτις τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐπαύλεως, ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην τῆς, διατάξασα ν' ἀνοιχθῇ ἡ μεγάλη ὑάλινος θύρα του, σιτηριθεῖσα δ' ἐπὶ τοῦ πετρίνου διαζώματος τοῦ ἐξώστου, καὶ βυθίσασα τοὺς ὀρθαλμοὺς εἰς τὸ πικνὸν φύλλωμα τοῦ ἔμπροσθεν ἐκτεινομένου κήπου, παρεδόθη εἰς βαθύας ὀνειροπολήσεις, ἀφίνουσα κατὰ καιρὸν, καὶ μικρὸν τινα στεναγμόν.

Ἡ σιγὴ κατεῆλθε ἐν τῇ διασφυλλῇ καὶ ἀνθοσκεπῇ ταύτῃ χώρᾳ, συγγρόνως μετὰ τοῦ σκότους τῆς ἐσπέρας· τὰ πιπνὰ εἶχον κοιμηθῇ σχεδόν, καὶ μόλις θροῦς τις τῶν φύλλων ἤκουετο ἐνίστα.

Ἡ κόμησσα Κλαρίσσα ἦτο μικρόσωμος γυνὴ εἰκοσι καὶ δύο ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὀλίγον εὐταρκος καὶ θελκτικῆς φυσιογνωμίας, εἰς ἄκρον δὲ λευκῇ, μ' ὅλον ὅτι ἡ κόμη τῆς ἦτο μαύρη. Ἀλλὰ τὸ ὠραιώτερον πάντων ἦσαν εἰς μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς, τοὺς ὁποίους ποτὲ μὲν κατεβίβον εἰς τὰς γαλιναῖας τοῦ κήπου σκιάς, ποτὲ δὲ ἀύφου πρὸς τὰ ὠραῖα πελάγη των σαπφειρίων φλογῶν, τέλος δὲ δύο δάκρυα ἔλαμψαν εἰς τὰς βλεφαρδας τῆς· ἔρυσαν δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν ἀνθρῶν παρειῶν τῆς ὠραῖα, ὡς ἡ νύξ ἔκατερχομένη ἤδη.

Ἡ τέχνη, ἥν ἡ γυνὴ χρεωστῆι ὀλιγώτερον πάσης ἄλλης νὰ ἐπιζητῇ, εἶναι ἡ τέχνη τῶν δυσκρῶν, εἶναι τέχνη ἐπικίνδυνος δι' αὐτήν. Διότι τίς δὲν ἀρέσκειται ν' ἀποσπᾷ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς φίλης του, ἥτις θέλει φανῇ μυριάκις ὠραιότερα εἰς τὰ δάκρυα βυθισμένη. Τὰ ὠραῖα δάκρυα σύρουν ἄλλα δάκρυα. Ἐπειτα δὲ, αἱ γινώσκουσαι νὰ κλαῖωσι γυναῖκες, ἔχουσιν ἀνταμοιβὴν θελκτικωτάτην εἰς τὴν λύπην των. Πόσον ἡ θύψις εἶναι γλυκεῖα, ὅταν μᾶς στολιζέι τοσοῦτον...!

Θόρυβος σκίμποςος τινός, ὃν ὑπηρετῆς ἐκύλισε πλησίον τῆς ὑαλίνου θύρας, ἐξήγαγε τὴν κόμησσαν ἐκ τῆς συγχινήσεως καὶ τῶν ὀνειροπολήσεών τῆς.

Μετ' ὀλίγον, ἐφάνη κόρη θαλαμηπόλος εἰς τῆς ὁποίας τὸν βραχίονα ἐστήριζετο γραιὴ γυνὴ, ἡ

δέσποινα Αὐρηλία, ἥτις ἦτο θεὰ πρὸς μητρός τῆς κομήσεως. Μ' ὅλον ὅτι δὲ εἶχε ἐβδομήκοντα ἕως ἐβδομήκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίαν, ἦτο μ' ὅλον τοῦτο ὑγιὲς καὶ πλήρης πνεύματος καὶ ἐνεργείας ἀξιοσημειώτου.

Ἀφ' οὗ δ' ἡ δέσποινα Αὐρηλία ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σκίμποςος, ἐστήριξε τοὺς πόδας αὐτῆς ἐπὶ θρανίδος, ἥν ἡ θαλαμηπόλος ἐθεσεν ἐνώπιον τῆς, ἀπέπεμψε τὴν κόρην ταύτην διὰ φιλικῆς χειρονομίας, καὶ ἐθεώρησε τὴν ἀνεψιάν τῆς· ἐκτείνασα δὲ τότε τὴν κυρτωμένην ἄκραν τῆς βακτηρίδος τῆς, πρὸς τὸν βραχίονα τῆς κομήσεως, καὶ ἐκύττασα ταύτην ὑψηλῶς πρὸς ἑαυτήν, τὴν ἐξήγαγε δευτέραν ἤδη, φορὰν ἀπὸ βαθύων μελαγχολίαν, εἰς ἣν ἐφάνετο ἰδιασπασίως βεδουθισμένη.

— Κόρη μου, τῇ εἴπαι μετὰ φωνῆς γλυκεῖας καὶ σχεδὸν νεανικῆς, ἐπεθύμουν νὰ ἤξυρῳ τί λέγεις πρὸς τοὺς ἀστέρας; Μήπως τοῖς ἀπαγγέλλεις ἡρώδαι τινὰ τοῦ Κ. Κολαρδῶ;

— ὦ! θεῖα μου, δὲν εἶμαι δὴ τότε ποιητικὴ, ἀπεκρίθη ἡ Κλαρίσσα προσποιηθεῖσα ἀδιαφορίαν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς. Εἰξύρεις δὲ... μὲ μέλλει... διόλου...

Καὶ ἡ Κλαρίσσα ἠρυθρᾶσεν· ἡ δὲ δέσποινα ἐμείδασεν.

— Εἰς τὸν τόπον σου, μικρὰ μου, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, ἤθελα πείσει νὰ κοιμηθῶ. Ἴδού δύο νύκτας εἶχες νὰ κλείσῃς ῥυμάτι. Θὰ ἴδῃς ὅτι τὰ νεῦρά σου θὰ ἐξασθενίσουν ἀπὸ τὸ παιγνίδι τοῦτο.

Ἡ Κλαρίσσα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐλαφρὰν κίνησιν ἀνυπομονησίας, προερχομένης ἐκ τοῦ διαρκούς μιδιδύματος τῆς δεσποίνης Αὐρηλίας. «Καλὰ, ἄς ᾔται, ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ αὐτῇ, ἄς μὴ κοιμηθῶμεν, ἐπειδὴ τὸ θέλεις· ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναικες, ὅταν ἔχωμεν εἶδος τι θλίψεως, καὶ εἴμεθα κακοδιάθετοι, δὲν συμφέρει νὰ κοιμηθῶμεν, ἐπειδὴ ἐπανευρίσκομεν τὴν θλίψιν μας εἰς τὰ ὄνειρα μας...»

Ἡ δέσποινα εἶχε προσπλήν τινα φράσιν. «Ἐλεγε πάντοτε « ἡμεῖς αἱ γυναῖκες » ἀφ' οὗτο δὲν ἦτο πλέον γυνή. Πλὴν πρέπει νὰ ἤμεθα συγκαταβατικοὶ πρὸς τοὺς γέροντας.

Ἡ Κλαρίσσα, στραφεῖσα πρὸς τὴν θείαν αὐτῆς, ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς μετ' ἠθος ριμβώδεις, καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὰ χεῖλη τῆς· ἐπειτα δὲ ἐκάθισεν εἰς τὸ ὑποπόδιον, ἐφ' οὗ ἡ δέσποινα χωρὶς νὰ καθέξῃ πολὺν τόπον ἐστήριξε τὸ ἄκρον τῶν μικρῶν ἐμβάδων τῆς, καὶ ἐπέθεσε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς. Ἀλλ' ἀπεκρίθη εἰς τὴν σκέψιν τῆς διὰ τινος στεναγμοῦ.

— Τί; ἐπανάλαβε ζωηρῶς ἡ δέσποινα Αὐρηλία, εἶναι ἀληθὲς λοιπὸν, τέκνον μου, ὅτι αἱ θλίψεις σου εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες δὲν κοιμῶνται.

— ὦ! σὰς παρακαλῶ, θεῖα μου, μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— ὦ Θεῖ μου! ἀλλ' αὐτὸ μὲ καθιστᾷ ἀνίσχυρον! Φοβῆσαι λοιπὸν ν' ἀποκριθῇς;

— «Όχι, θεία μου, ἐπιθύρῃσεν ἡ Κλαρίσσα, κινῶσα τὴν κεφαλὴν μετὰ σοβαρότητος· ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ ψευστῶ ἀποκρινομένη.

Ἡ δέσποινα ἔβαλε μέγαν γέλωτα, αἱ λέξεις τῆ ἐφάνησαν κωμικαί.

— Δὲν ἐπιμένω, Κλαρίσσα, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα εὐθύμως. Εἰξέρω ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν λέγουν ποτέ μετὰ τῶν εἰμῶν ὅ,τι θέλουν νὰ εἰποῦν, καὶ ἂν πασχίσω μὲ δόλον νὰ σὲ κάμω νὰ ὁμολογήσης, εἶναι μάταιον· τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ προσμένω. Βλέπεις ὅμως τὴν διάκρισιν ἐμοῦ, τῆς γραιας θείας σου καὶ ἐπρεπε νὰ τὴν ἐκτιμήσης; ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο εἰμὴ νὰ μὴ ψευστῶς ἀποκρινομένη.

Ἡ Κλαρίσσα ἤγειρε πρὸς τὴν θείαν τοὺς ὀρθαλοὺς μετ' ἀνησυχίας.

— Πρὸ δύο ἡμερῶν κυκλοφορεῖ εἰς τὰ χεῖλη μου τὸ μυστικὸν τοῦτο καὶ μόλις δύναμαι νὰ τὸ κρατήσω, καὶ τῇ ἀληθείᾳ φοβοῦμαι μὴ μὲ πνίξῃ. Παρῆλθεν ἑβδομάς σχεδόν, καθ' ἣν δὲν εἶδομεν τὸν λόρδον Ῥυτλάνδον· μήπως ἐκάκισε μετὰ σου;

Ἡ δέσποινα ἰθεώρει τὴν ἀνεψιάν της κρυφίως, περιμένουσα τὴν ἀπάντησιν.

— Δὲν κακίζει κανεὶς μὲ ἄλλον, παρ' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ Κλαρίσσα, ὡς ἂν ὠμίλει καθ' ἑαυτὴν μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν.

— Ὡ! καλὰ! ἡσύχατε λοιπὸν τότε, σοῦ κρατεῖ χολήν! σὲ λέγω.

— Δὲν τὸ πιστεύω, θεία μου.

— Πᾶ! μὴ δὲν σ' ἀγαπᾷ πλέον;

— Φοβοῦμαι τι χειρότερον.

— Ἐλα δά· δὲν πιστεύω νὰ μοῦ εἰπῇ πῶς καὶ σὲ μισεῖ ἀκόμη;

— Ἀ, εἰναι τοῦτο μόνον ἦτο!

— Καλὰ δὰ, τί μὲ λέγεις; μὲ προξενεῖς φρικτὸν φόβον. Τί; οὔτε σὲ μισεῖ ἄν;

— Διατὶ μεμφομῶ, φεῦ! Καὶ δὲν εἶμαι ἄξια τῆς περιφρονήσεώς του;

Ταῦτα εἰπούσα, ἡ νεαρὰ γυνὴ κατεβίβατε τοὺς ὀφθαλμοὺς της μετὰ ἐντελοῦς ὑποκρίσεως, ἡ δὲ κυρία Αὐρηλία ὕψωσε τοὺς ἰδικούς της σπιθηροβόλους ἀπὸ πονηρίαν.

— Ὡ! εἶπεν νὰ πᾶρ' ὁ ἄνεμος αὐτὴ μετὰ τόνου εἰρωνικοῦ, τοσοῦτω λεπτοῦ καὶ ἐλαφροῦ, ὥστε διέφυγε τὴν προσοχὴν τῆς Κλαρίσσης· εἶσαι ὀλίγον πολὺ σοβαρὰ πρὸς σεαυτὴν, γλυκεῖά μου ἀνεψία. Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, βλέπεις, εἰμὲθα εὐπειθεῖσθαι ὑπηρέτριαι τῶν καρδιῶν μας. Δι' ἐκείνους, ποῦ ἀγαπῶμεν, τὸσον τὸ καλλίτερον δι' ἐκείνους δὲ ποῦ δὲν ἀγαπῶμεν, ὦ! μὴ σὲ μέλει.... Τὸ λοιπὸν! ἐπειδὴ δὲν κατάρθωσες νὰ ἐρασθῇς τοῦ Ῥυτλάνδου, πρέπει νὰ καθέσθαι καὶ νὰ κλαίης ἀκατάπανστα. Εἶναι ἰδική του, καὶ ὅχι ἰδική μας δουλειά. Διὰ νὰ ἀγαπηθῇ, ἐκεῖνος ἄς κάμῃ ὅ,τι γνωρίζει.

Ἡ Κλαρίσσα, ἐκπλαγίστα ὀλίγον ἀπὸ τὰς ἐλαφρὰς ταύτας παρατηρήσεις τὰς γινόμενας διὰ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο ἔχουσα μεγάλην ὑπόληψιν, ἰθεώρησε τὴν θείαν της στιγμὰς τι-

νὰς, πρὶν ἢ ἀποκριθῇ· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τῆς γραιας ἦτον ἐντελῶς ἀπαθὲς.

— Ἀλήμωνον! εἶπε τότε ἡ Κλαρίσσα μετὰ διαρκεῶς στεναγμαῦ, δὲν ἐλπίζω πλέον, θεία μου. Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ.

— Ὡ! διάβολε! εἶπεν ἡ γραῖα, καὶ ἡ καρδία ἔχει τοιαύτας ὀρεστικὰς ἀποφάσεις; Πλὴν δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀποθάνῃ τις διὰ τοῦτο· προσέθηκεν αὐτὴ σχεδὸν πάραυτα διὰ τῆς διατῆρου καὶ ξηρᾶς ἐκείνης; φωνῆς, ἥτις ἐχαρακτήριζε τὰς περιφρούς φιλαρέσκους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦσαν ἀπασαι ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Φοντενέλλου, τοῦ θαυμαστοῦ ἐγωῖστοῦ, ὅστις εἶχε τὴν καρδίαν τούτου ἐπλήρη μυελοῦ, ὡς εἶλεγον τότε.

— Ὁ Θεὸς μόνος εἰξεύρει πόσον ἐπροσπάθησα νὰ τὸν ἀγαπήσω.

— Τὸ λοιπὸν, κόρη μου, ὁ Θεὸς θέλει σὲ ἀνταμείψει.

Πραγματικῶς ἡ Κλαρίσσα εὐρέθη εἰς ἀμηχανίαν, διότι οὐδέποτε ἤκουσε τὴν θείαν της, ὁμιλοῦσαν τόσον ἐλευθέρως περὶ ὑποθέσεως ἀφωρώτης τὸν Ῥυτλάνδον.

— Ἐν πρώτοις, εἰναι θέλῃς νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκολούθησεν ἡ γραῖα, ἐγὼ εὐρίσκω ἕνα ἐλάττωμα φρικτὸν εἰς τὸν Ῥυτλάνδον σου, εἶναι δὲ τοῦτο ὅτι δὲν ἔχει κανὲν ἐλάττωμα. Μήπως ἀγαπᾷ τις τοὺς εὐερεῖς τούτους καὶ ἐντελεῖς ἄνδρας, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ καρδία, δὲν ἡξεύρει ποῦ νὰ προσκολληθῇ; Ἀρκεῖ μόνον νὰ τοὺς θαυμάζῃ τις. Ὁ μυλόρδος εἶναι ἄγγελος, Θεὸς, ἥρας, ὅ,τι ἀγαπᾷ· ἀλλ' ἡμεῖς, αἱ γυναῖκες ἀγαπῶμεν καλλίτερον τοὺς ἀνθρώπους.

Ταῦτα λέγουσα ἡ δέσποινα ἐξηγάγετο ἐκ τοῦ θύλακος της θήκην τινα ἐκ χρυσοῦ, καὶ ἐρρίψεν ἐκ ταύτης πάμπολα ἀρωματωδῆ ζαχαρωτὰ εἰς τὸ στόμα της. Ἡ Κλαρίσσα ἤρχισε νὰ δυσανασχετῇ, ἀλλὰ φρονούσα, ὅτι ἐνίκησεν ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν μάχην.

— Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ῥυτλάνδου, εἶπεν, εἶναι ἡ αὐταπάρνησις. Τῇ ἀληθείᾳ, θεία μου, ὠρεῖσθε νὰ μὲ δώσετε ἄλλας συμβουλὰς. Ὁ Λόρδος Ῥυτλάνδος ἐγκατεστημένος πρὸ τινων ἐσῶν εἰς Γαλλίαν, μὲ ἡγάπα ἤδη περιπαθῶς, ὅτε ἱχυροὶ λόγοι ἀπετέλεσαν τὸ μετὰ τοῦ κόμητος Ρ. . . συνοικεσίον μου· καὶ ὅμως, τὸ ἡξεύρετε, αὐτὸς ἠρωϊκῶν ἀνδρίαν ἀναλαβὼν, ἐνήργησε τὴν ἐνωσιν ταύτην, πάντα τὰ ἐμπόδια διευκολύνων. Ἀ! βλέπετε, δέσποινα Αὐρηλία, ὅτι ὑπάρχουσι καρδίαι ἀναγεννώμεναι ἐκ τῆς τέφρας αὐτῶν, ὡς ὁ φοῖνιξ. Ἡ τοῦ Ῥυτλάνδου, θραυσθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀδύνης, ἐγενεν ἀνδρειότερα καὶ ὠραιότερα. Δὲν ἡγάπων τὸν κόμητα καὶ μὲ ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπήσω· ναι, θεία μου, μὲ ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἀ! ὀρεῖλω τὰ πάντα εἰς τὸν Ῥυτλάνδον, τὰ πάντα, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἀρετῶν μου.

— Ἀ, πᾶ! εἶπεν ἡ δέσποινα Αὐρηλία, ἥτις εἶχε τελειώσει τὸ μᾶθημα τῶν ζαχαρωτῶν, μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ὅσα τῷ χρεωστεῖτε. Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος ἄξιος νὰ πιστῶνῃ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ παρώργισεν ἐπὶ τέλους τὴν

Κλαρίσσαν, ἣν ἀπελπίσθη νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν 'Ρυτλάνδον.

— Πιστεύω τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν αὖτις ἐγειρομένη, εἴτι ἀναμιγνύετε ὀλίγον σαρκασμὸν εἰς ὅλα ταῦτα. Ἄλλ' ἐγὼ, κυρία, ὀμιλῶ ὀλίγον ἐμβριθέστερον· ὁ 'Ρυτλάνδος μ' εἶναι ἀντιπαθής.

— Καὶ εἰς ἐμὲ λοιπὸν! Ἰδοὺ πέντε ἐτὶ ἀφ' οὗτο ἀκούω νὰ ψάλλουν τοὺς ἐπαίνους τοῦ. Ἄκουε· εἰμαι γνώμης νὰ τὸν καταδικάσωμεν εἰς ἐξοστρακισμόν καὶ νὰ μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσθε λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἡ Κλαρίσση, κυτῶσα τὸν πόδα κατὰ γῆς με ὕψος θαλκτικῆς ἐσχυρογυμνασμένης, εἴτι ἐάν δὲν ὑπανδρευθῶ τὸν 'Ρυτλάνδον, πρέπει νὰ μένω διὰ παντὸς ἄγαμος. Λησμονεῖτε, ὅτι ὁ κόμης μὲ ὥρτισεν ἀποθηνήσκων νὰ μὴ δῶσω εἰς εὐδέναν ἄλλον παρὰ τὸν 'Ρυτλάνδον τὴν χεῖρά μου, ἐάν ποτε ἤθελον ἔλθει εἰς· δευτέρον γὰρ μοι; Σᾶ· ἐρωτῶ λοιπὸν, θεία μου, ἂν ᾦται ὁ ἔρως ἐκ τῶν πραγμάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια κανονίζει τις ὡς κληροδότημα μετὰ θάνατον! Ὁχι, ὄχι, οὐδέποτε θέλω ἀγαπήσει τὸν 'Ρυτλάνδον. Ἐπειτα, ἄς δεχθῇ τὴν χεῖρά μου, ἐάν τοιαῦτα!

— Βάλλω στίγγμα ὅτι ὁ κόμης, ὀρκίζων σε εἰς τοῦτο ἤθελε νὰ πλέξῃ κάμμιαν νόστιμον ὡς πρὸς τὸν φίλον τοῦ 'Ρυτλάνδον.

— Καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἐγὼ εἰμαι δεσμευμένη. Δυστυχία!

— Ἀ! ᾶ! ᾶ! ἔχεις ἀπλότητα ποιμενικὴν, εἶπεν ἡ δέσποινα γαλάσασα ἀπλέτως· φοβεῖται μὴν ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κόσμον ὁ τεθνήσκων καὶ σὲ σύρῃ ἐκ τῶν ποδῶν.

— Φοβοῦμαι μὴ ὁ λόρδος 'Ρυτλάνδος ἐπικαλεσθῇ ποτε τὴν ὑπόσχασίν μου ταύτην.

— Ἀ! τοῦτο σὲ φοβίζει. Ἀλλὰ, θάρρος, φιλιότης κόρη μου, θὰ σὲ γνωστοποιήσω εἰθισίν τινα, ἣν θὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἡξέωρω διατὶ δὲν βλέπομεν πλέον τὸν λόρδον 'Ρυτλάνδον.

— Πῶς τοῦτο, ἡρώτησε ζωηρῶς ἡ Κλαρίσση· δὲν ἐρωτήσατε πρὸ ὀλίγου; . . .

— Μετεχειρίσθη ἓνα δόλον, φιλιότης μου, ἓνα δόλον. Ἦθελον νὰ μάθω ἐάν ὁ ἀνεμος σοὶ ἔφερεν εἰς τὰς ἀκοὰς τὴν εἰδήσιν ταύτην. Ὁ 'Ρυτλάνδος νυμφεύεται . . .

Κραυγὴ ξηρὰ, τὴν ὁποῖαν ἠκολούθησε σιγὴ μακρὰ, ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἀπάντησις τῆς Κλαρίσσης. Ἡ δὲ δέσποινα ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ σκιμποδὸς τῆς, ἐκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὰ ὀπισθεν, καὶ ἤρχισεν ν' ἀριθμῇ τοὺς ἀστέρας τῆς Μεγάλης Ἀρκτου. Ἡ κόμισσα ἐν τούτοις περιῆλθε φοράς τινας τὸν ἐξώστην.

— Καὶ σὺ, Κλαρίσση, ἡρώτησε τέλος ἡ Κυρία Αὔρηλία, πότε ὑπανδρεύεσαι;

— Ἐγὼ, θεία μου, πόθεν ἐμάντευες;

— Ἰδοὺ! τὸ λέγουσιν τὰ ἄσπρα, ἡ Ἀνθοῦλα, ἡ θαλαμηπόλος σου, τὸ ἐμάντευσαν εἰς τὰ χαρτιὰ, διατὶ θέλεις νὰ ᾦμαι ὀλιγότερον μάντισσα ἀπὸ τὴν Ἀνθοῦλαν.

Ἡ Κλαρίσση ἐγένετο ἐρυθρὰ ὡς τὸ αἷμα, ἡ δὲ δέσποινα μ' ὅλας τὰς τῆς ἐσπέρας σκιάς ἠδυνήθη νὰ δια-

TOM. E. (Φυλλάδιον 105).

κρίνῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κομμίσης τὰ ἴχνη τῆς νείας ταύτης συγκινήσεως.

— Ὡ θεέ μου! ἐξηκολούθησεν αὐτῇ, δὲν βλέπω καὶ νῦν κακὸν ὅτι ἡ Ἀνθοῦλα ῥίπτεται διὰ σὲ τὰ χαρτιὰ· διὰ μ' ἤρχετο εἰς τὴν φαντασίαν νὰ πηγαίνω εἰς το μοναστήριον, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μου, τὰ χαρτιὰ ᾦσαν ἡ μόνη παρηγορία μου. Ἐρωτεύθηκα καθ' ὑπερβολὴν εἰς ἓνα βαλὲ τοῦ σπαθιοῦ, ὁ ἱθικός σου εἶναι βαλὲς τῆς κόμπας, ἡξέωρω τοῦτο. Ἐνας ὥρατος ξανθός, ὡς θὰ ἔλεγεν ἡ Ἀνθοῦλα, ἓνας νέος ἐργολάβος χαρτοπαίκτης, τολμηρός, ὡς τὰν διαβολός, καὶ ἄνωτος ὡς νεῖς τις τοῦ Μελωδράματος, ὅλον τὸ ἐναντίον τοῦ 'Ρυτλάνδου, πῶς; Θέλεις νὰ σ' εἰπῶ τὸ ὄνομα του;

— Τῇ ἀληθείᾳ, θεία μου . . . δὲν ἡξέωρω . . . σὰς βεβαίῳ . . .

— Ἐλα, δὲν θ' ἀπειτήσης, νομίζω, νὰ ᾦμαι πλέον διακριτικὴ ἀπὸ τοὺς στεναγμούς σου!

— Πῶς! καὶ δύνασθε νὰ φροῦητε ὅτι εἰμαι ἐρωτευμένη;

— Ὡ θεέ μου, ναί!

— Ἀλλὰ μὲ ποῖον; Παναγία μου! μὲ ποῖον;

— Νὰ μ' ἐκεῖνον, τὸ λοιπὸν.

— Μ' ἐκεῖνον! ποτέ!

Ἡ δέσποινα, ἣν εἶχε προκαλέσει τὴν θαλκτικὴν ταύτην ἀφέλειαν, ἤρχισε νὰ καυχᾶται ὑπὸ σφοδρῷ γέλωτος, καὶ διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ καθησυχάσῃ, ἔλαβε πάλιν ἐκ τῶν εἰς τὴν χρυσὴν αὐτῆς θήκην μαλακτικῶν. Ἡ Κλαρίσση ἔδακνε τὰ χεῖλη τῆς μέχρις αἵματος.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑπηρέτης τις, βραδέως ἡμιανείδας τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Κ. Ροβέρτος Καστιλλὼν εἶχεν ἔλθει καὶ ἐζήτηε τὴν χάριν νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του εἰς τὴν κυρίαν κόμισσαν.

Δὲν εἶμαι ἰδὼ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Κλαρίσση. Πάσχω, θὰ ὑπάγω νὰ κοιμηθῶ, δὲ, δύναμαι νὰ δεχθῶ! Εἶπε νὰ μὲ συγχωρῇ ὁ Κ. Καστιλλὼν.

Τῆς θύρας κλεισθείσης πάλιν, ἡ κόμισσα ἀφῆθη πίπτουσα ἐπὶ καθέδρας τινός, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἐπρόσμενον ὅπως ἐπανέλθῃ παρὰ τὸν ἐξώστην, νὰ καθησυχάσῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

— Ἐλα δὲ Κλαρίσση, εἶπεν αἰφνης ἡ δέσποινα, μετὰ σιγῆς αἰσώπῃ, ἀποφάσισε κόρη μου, βλέπω ὅτι τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Κυρία, ἔχετε ἀπόψε διορατικόν, ὅπερ μὲ φοβίζει, ἀνέκραξεν ἡ κόμισσα ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἀγωνία τις ἀνυπομονητικῆς ἐτάραττε τοὺς χαρίεντας καὶ ῥοδινοὺς δακτύλους τῆς.

— Ἀλλ' εἶναι τοῦτο τὸ Α. Β. τοῦ ἐρωτός. Ἀποποιεῖται τις νὰ δεχθῇ ἐκεῖνον, ὃν δὲν φοβεῖται;

Ἡ κόμισσα ἠγέρθη καὶ ἦλθε νὰ ἀναπνεύσῃ εἰς τὸν ἐξώστην. Αἰφνης ἐστράφη πρὸς τὴν θείαν τῆς, καὶ μὲ τόνον ἀποφασιστικόν,

— Καὶ λοιπὸν! εἶπε, ναί κυρία, ἀγαπῶ τὸν Κ. Καστιλλῶνα. Τώρα μὲ φαίνεται, εἰμαι ἐλευθέρα ν' ἀγαπῶ.

— Καί βεβαίως, κόμησσε, εἶπαν ἡ κυρία Αὐρηλία, σταυρόνουςα τὰ σκέλη της, εἰς τρόπον ὥστε μίαν τῶν μικρῶν αὐτῆς ἐμβάδων ἤρχισεν νὰ χορεύῃ ἀρκετὰ χαριέντως, ἔχεις τὸ μεγαλῆτερον ἄδικον νὰ φοβῆσαι τὸ παλλικάρει τοῦτο. Ἐχει ἴσως ἐλαττωματὰ τινα, συμφωνῶ, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τὰ πάντα διορθῶναι, καὶ φρονῶ, ὅτι σὺ ἀγαπᾷς. Ἄλλως τε, ἀπώλεσεν, ἐντελῶς ἀπώλεσεν τὴν κατάστασιν του, καὶ σὲ βεβαίως ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἄξιον νὰ ληφθῇ ὑπὸψιν, ἔχεις ἱκανὴν καὶ διὰ τοῦ δύο, διδούσα δὲ αὐταῖς τὴν κατοχὴν του ἐξαρτάσας δι' ἐαυτὴν τὰς ἡμέρας τῆς συζυγικῆς αὐτοκρατορίας· εἶναι πρόδηλον δι' ἐμὲ ὅτι ὁ Κ. Καττιλιὼν ζητεῖ νὰ κάμῃ τέλος ἀπέκαμει πλέον ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ ἄλλο τι εἰμὴ τὰς ἡτύχους ἡδονὰς, τῆς ὑπανδρίας. Φιλότητι μου, σύζυγος τοιοῦτος εἶναι θησαυρός· δὲν πρέπει τις νὰ φοβῆται τὰς ἀπειτίας του, ἐπειδὴ δὲν ἔχει πλέον ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν, οὐδὲ τὸ προνόμιον ν' ἀπίστῃ. Ἀ! ἐάν ὁ Κ. Καττιλιὼν εἶχεν ἀδόμη εἰς τὴν ἐξουσίαν του κατάστασιν ἀκερσίαν, νεότητα... ἄνευ ὑποθηκῶν... ἐάν ἦτον πρῶτοφανὴς τις καρπός, οἷον αἱ μικραὶ κόραι ἔχουσι τὴν μωρίαν νὰ ὀνειροπλῶσιν, ἐγὼ πρώτη ἤθελον σὲ εἰπεῖν μὴ τὸν ὑπανδρεύῃς. Ἀλλ' αὐτὸν ἤκουσα νὰ λέγωσιν, ὅτι αἱ ἐρωμέναι του δὲν τὸν θέλουσι πλέον...

Ταῦτα λέγουσα, ἡ δέσποινα ἐσήμανε μικρὸν κώδωνα, τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸν εὐρὺν κόλπον τοῦ ζωστήρος της καὶ εἰς τὸν ἥχον του, ἐτρεξεν ἡ ἀκόλουθός της. Ἡ Κλαρίσσα ἐπνίγη ἐκ τῆς ἀγανακτικέως· ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς μεγίστης υπερηφανείας, ἥτις τὴν ἔκαμει οὐδὲ παρατήρησιν νὰ ἐπιφέρει πρὸς τὰ λεγόμενα τῆς θείας της, τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἐφοβήθη τὴν ἀκαταγώνιστον εἰρωνίαν, ἐκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐπαρουσίασε τὸ μέτωπον, ἵνα λαβὴ τὸ φίλημα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐσπέραν ἐσυνήθιζε νὰ τῇ δίδῃ ἡ θεία, καὶ λέγουσα μὲ ὕψος ἐντελῶς ἐπιτετηδεύμενον,

— Εἶμαι εἰς ἄκρον εὐχαριστημένη, θεία μου, ὅτι ἔχω τὴν συναίνεσίν σας εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐφοδούμενη μήπως ἡ παλαιὰ φιλία πρὸς τὸν λόρδον Ῥυτλάνδον.

— Ἡ πρὸς τὸν λόρδον Ῥυτλάνδον φιλία εὐδέποτε ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τὴν ὁποίαν χρωστῶ πρὸς σέ. Σοὶ ὠμίλησα ἀπὸψε μὲ εἰλικρίνειαν, καὶ σὲ συγχαίρω ἐξ ὅλης καρδίας, ὅτι ἀπηλλάχθῃ τοῦ ἐραστοῦ τούτου. Ὁμολόγησον ὅτι σοὺ ἐπλάκωνε τρομερὰ τὴν συνείδησιν.

— Εἶναι ἀληθὲς ὅπως οὖν, ἐφέλλισεν ἡ Κλαρίσσα, ἥτις ἤθελε νὰ ἐπιμένῃ μέχρι τέλους.

— Τοῦτο σὲ διδάσκει, ὠραῖέ μου ἄγγελε, ὅτι εἶναι ἀνοησία νὰ ὑπόσχεσθαι τις ὁτιδήποτε. Νὰ μὴ κάμῃ κανεὶς ποτὲ ὅρκον.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ γραῖα δέσποινα ἀπεμακρύνθη διὰ τοῦ ἡτύχου καὶ κανονικοῦ βήματός της, εἰς τὰ δώματά της, κτυπῶσα τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ἐλάνθαντίνης λαβίδας ἐχούσης ῥάβδου της.

Ἐπανελθούσα δὲ εἰς τὰ δώματά της, διέτρεξε νὰ κλείσωσιν ἀσφαλῶς ἀπάτας τὰς θύρας της, ἐκάθισεν ἡ μᾶλλον ἐρρίβη ἐπὶ ὠραίου τινὸς ἀνακλίντρου, καὶ ἤρχισεν νὰ γελᾷ μὲ ὕψος προφανοῦς εὐχαριστήσεως· οἷοι αὖ καὶ ἐξδομηκόντουις, ἦτο δὲ μὴ χαρμονῆς καὶ εὐθυμίας πλήρης.

— Ἴδες δὲ, Ἰννοῦλα, εἶπε στριφομένη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της, ἥτις ἵστατο πρὸ αὐτῆς, πῶς σοὺ τὸν διώρθωσα ἀποψε αὐτὸν τὸν κύριον Καττιλιὼν, ἐν πρώτοις ἔγινε αἷμα νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, τὸ ὁποῖον ἦτο οὐτιῶδες εἰς τοὺς σκοπούς μας, καὶ ἐπειτα ἐκάμα τὴν κόμισσιν νὰ λάβῃ κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀχρείου τούτου. Ἀλλὰ ναι, εἶναι ἀληθὴ ὅσα σὲ ἐκμυστερεύθῃ πρὸ ὀλίγου ἡ Ἀνθούλα;

— Ἀληθέστατα, κυρία. Φαίνεται ὅτι ὁ Κ. Καττιλιὼν ἀναχωρεῖ αὐρὴν εἰς Ἀγγλίαν, ἅμα ἐξημερώσῃ καὶ ὅτι, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐδέχθη ἀπὸψε ἡ κόμισσα, ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Ἀνθούλαν...

— Ἦτις ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ δεχθῇ... Καὶ λοιπὸν θέλει μὲ διακεδάσει. Ἀλλὰ θαυμάσιον πρᾶγμα, ἐγὼ, ἥτις ἔγραψα σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸν λόρδον Ῥυτλάνδον, εἶχον ἐν προαίτημα. Ὅταν ὁ Ῥυτλάνδος ἔλθῃ, νὰ τὸν εἰσαγάξῃ ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις, θέλω κοιμηθῇ ὀλίγον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀνακλίντρου.

Καὶ ἡ δέσποινα ἀπεκοιμήθη.

(ἀκολουθεῖ).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΜΝΗΜΕΙΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΣ ΙΝΔΟΣΤΑΝ.

Α.

Ὁ Ναός τῆς Κεῦλας.

Αἱ ἱερὰ ἀρχαιότητες τῆς Κεῦλας ἐν τῷ τῆς Ἐλ-λόρας χωρίῳ εἰς Ἰνδὸσταν παρουσιάζουσι χαρακτηριστικὰ μεγαλείου πρωτοτύπου, οὗ νινος ἡ περιγραφή ἀμυδρὰν μόνον ἰδέαν δύνανται νὰ παρίξῃ. Μακρόθεν τὸ ὄρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναπαύονται σεσωρευμένα τὰ μέγιστα ταῦτα ἐρίπεια, φέκεται ὡς ἀνάκτορον πολυδωμάτου, ὡς πόλις φαντασιώδης, κατοικουμένη ὑπὸ γιγάντων, ἐνθα τὸ σκότος καὶ ἡ σιγὴ κυριεύουσι, καταλαμβάνεται ὑπὸ εἰδους τινὸς φρίκης, αὐξανομένης τῇ ἐμφανήσει τῶν κολοσσαίων ἀνδριάντων, οἵτινες πληθουσιν ἐν αὐτῇ.

Διελθὼν τις τὴν πρώτῃν στοάν ὑπὸ στηλῶν τετραγώνων βασταζομένην, εἰσέρχεται εἰς εὐρὺν περίβολον, κλειόμενον ἐκ τῶν τριῶν μερῶν ὑπὸ ἐτέρας τῶς ὁμοίας τῆς πρώτης καὶ περιστύλιον σχηματίζουσας· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ εὐρέως τούτου περιβάλλου εἶναι ὁ